

VASADI PÉTER

Végül

Szeretettel ajánlom a Vigiliának,
barátoknak, olvasóimnak

*meredek zuhanás
lefelé. Hagyd el
végre magad.
Igaz, megköszörül
a sebesség, karcsú
leszel, de a fény
benned, s a bőrödön
is fölszabadul.
Ezentúl úgy köröznek
s piruetteznek
körülötted, mint
csillámló jégtükrön
a balerinák.
Íme, győztél.*

*

*Jó, jó, de ha baj
volt, mért túl messziről
jött mindig a segítség?
Nem sietett. Nem ígért
semmit. Azt se, hogy ő az.
Ha meg ő volt, ahogy
meg-megleng nyitott
ablakban a függöny,
mögötte derengett.
Mintha egyéb dolga
se lett volna: itt várni
veled folytonosan.
Persze, hogy ideért.*

*

*Mit hoztál?, fogja
kérdeni egyszer.
— Uram, a lomblengést.
— És még? ... Madarak
suhogó röptét.
A kerti zöld tömérdek
árnyalatát. Levélrezgéses*

gomolygásában a sátán
előre szögezett állát,
mely mint a fűrőfej
fáradhatatlan' hatolt át
a teremtésen... — És még?
A csönd barlangjainak
opál színeit, hangját,
ragyogását, ifjú cápa-
koromtól máig boldogan
úszkáltam benne.

✱

— És még? ... Még? Most vége.
Nézd, Uram, olvad a kő,
késéles az idő. Ó befejezte. AZ!
Elbarnulva rohad, tekereg,
mint puha vajban
utolsót a giliszta.
Látod azt a vonaglást?
— Látom... Arcán az Úrnak
nagy szomorúság. Igaz, mondta.
Csakugyan olvad a kő.
— Uram, nem örülsz?
Válaszul végigtapogat
a tekintete: Mégsem. Mégis.

Esti ajándék

Egyhangú örömmel
szemlélem az arcát.
Ravatalos szépsége is
van az arcnak, a végső
nyugalom fátyla alatt.
Az övé békéjébe süppedt,
de él. Mellkasa finom
ütemben mozog föl, le.
Mióta nézem a fejét.
Nem unom meg. Szent
az emberi arc. Ha nem
csúfítja meg a rontás,
megőrzi eredetét.
Mintha csodát látnánk.
Az is: színtiszta valóság.

*De a te szemed, tekinteted,
s benne lényed társkereső
várákozása is alakítja.
Ha látod a rosszat, de te
jó vagy, nem biztos,
hogy fenekéig romlott,
ami megdőbbent. Lehet
titka a sötét. Tragikum.
Nézem az arcát. Szelíden,
de parancsol a békéje.
A lehunyt arc, a ránc-
talan, puha bőr, a vonások
rendje, ez az ártatlanság
életre tanít: Élek, érted?,
szeretek élni; ezt érteti
meg hangtalanul. Nem
lehet, semmit se lehet
szerelem nélkül. Csönd van.
A kezei. Hosszú, billentyűkre
termett, laza fegyelmű,
alig érintő kezei. Egyik
karcsú, hajlított, mutató
ujja kettőt billent.
Mebontja játékosan az
egységet... Mit jelent
az, hogy alszik?
Kezdetből készül
odaiülni a zenegéphez.*

GÖMÖRI GYÖRGY

Szerb Antal fényképére

*Értelmes arc, komoly, szemüveges.
A csőcseléknek eleve gyanus.
Negyvenötben hiába vár csodát.
Hétköznapi a gyilkos puskatus.*